

JULIANA HUXTABLE – UNTITLED (RED LIGHT)

EXTATERRESTRIALS AMONG US

DISENFRANCHISED SO – CALLED CITIZENS

ID PHOTOS, GAPS IN FACIAL RECOGNITION SOFTWARE

HUMANOID VOGUING REPLICANT VOGUING DEITY

PORNOGRAHIC POLYTHEISM IN

480 X 360 PIXELS

IN PHANTOM BREAKBEAT FORMS SUMMONED IN COLORED GESTURES

DANCING ACROSS RETINA DISPLAY SCREENS

Jak důležité je naše sebeurčení, můžeme se chápat v rámci jasně dané identity? Nebo je to jen zástupný termín pro „touhy, zájmy a identifikace“, jak formuloval kulturní teoretik Mark Fisher ve svém textu *Únik z upířího hradu?* svou kritiku vymezování identit. „Náš boj musí směřovat k vytvoření nového, překvapivého světa, ne k zachování identit vytvořených a znetvořených kapitálem.“ Výhrady k politice identit Marka Fishera byly namířeny hlavně proti diskusím štěpícím novou levici. Nutnost obhajovat oprávněnost své pozice při vystupování na obranu slabších vytváří pocit deprivace pramenící z nemožnosti oslovit lidi masírované reakční identitární politikou xenofobního nacionalismu. Za „překvapivý svět“, po němž Fisher volá a v kterém se podle něj „začíná budovat nová univerzalita“, si však můžeme dosadit i kolektivní uměleckou práci a klubovou kulturu, která není jen zábavou, ale místem, kde se identity manifestují, tvoří, proměňují a prolínají mezi sebou.

Sinnead O'Connor a spojení mezi jejím ikonickým „autoportrétním“ hitem a nedávným youtube videem, kde se do webkamery zpovídá z útrap a izolovanosti způsobených psychickou nemocí, je jedním z témat, které výstava *Fluid Identity Club* „unáší“ pro své vlastní vnitřní účely. František Fekete užívá pytláčení v cizích formách, kde se odehrává boj za nalezení smyslu mimo vlastní zkušenost a identitu, a tuto strategii podporuje vcítěním se do rolí známých z románu *Kosmos* Witolda Gombrowicze, kde vládne heslo „svůj k svému pro své“ a každý nepatrný detail je pro hypersenzitivního jednotlivce nabitý významy, které se spojují v honbě za smysluplností světa a pochopením roztříštěné společnosti.

Německý idealistický filosof Johann G. Fichte tvrdí, že ve chvíli, kdy chci sám/sama sebe uchopit, tak sám/sama sobě zároveň unikám. Podle Fichteho já nemá jméno a nikdy se neobjevuje ve vědomí. Reflexe proto nepřispívá k plnému pochopení mého já – já se může pochopit jen v činech. Pro německého idealistu to znamenalo, že co je pochopitelné, předpokládá vyšší sféru syntetizujícího vědění. Pokud z dnešního pohledu poučeného

kritikou „korelacionismu“ připustíme, že objekt není redukovatelný na své vztahy, tak gender člověka a sexuální identifikace nejsou omezené jenom na činnosti, které vykonává, a na to, s kým se stýká. Zároveň je však výhodné si uvědomit, že člověk se může nejlépe pochopit jen v činech a tím pádem v tělesnosti a interakci s druhými. A to jsou témata, která hýbou scénou současné experimentální klubové hudby, k níž Fluid Identity Club odkazuje a v níž se zabydluje.

Na kanálech streamovacích služeb, kterých tato scéna využívá, potom převládá médium „blendu“, směsi dvou a více skladeb, které spolu nesoupeří jako soutěživý mash-up známý z 90. let – ale producent/ka či DJ/ka využívá existující, často z mainstreamové popkultury převzatou ... pro realizaci své agendy a poetiky. Původně romantickou hlášku Justina Biebera „Můžeme dělat jeden druhému společnost? (Can we keep each other company?)“ použila bolivijská postklubová producentka Elysia Crampton ve vyjádření solidarity s transgender osobami zavražděnými v USA, které většinou jako ona zároveň patřily k barevnému obyvatelstvu. Pro Elysiu Crampton je uvědomování si vlastní identity stále probíhající proces „stávání se“. Se Sinnead O'Connor tak můžeme říct „tobě se nic nevyrovná“ a nemusíme tím myslet jen příběh zhrzené lásky k člověku, jehož jsme ztratili.

„Způsob, jakým sami sebe vidíme, ovlivňuje to, co považujeme za důležité, a to zase musí ovlivnit způsob, jakým se chováme k ostatním lidem. To je také důvod, proč mi tolik záleží na tom, co si o sobě myslíte. Nemohu si v zájmu svého zdraví a bezpečí jednoduše dovolit, abyste si o sobě mysleli, že jste bezohlední, deviantní a násilní nebo moji bezmocní a neúspěšní příbuzní, anebo příslušníci nadřazené rasy, náboženství či civilizace. Pokud o sobě uvažujete jedním z uvedených způsobů a pokud to ve mně vyvolá dostatečné znepokojení, pokusím se váš sebeobraz narušit a nahradit jej identitou, která je více v souladu jak s mými zájmy, tak i s tím, co pokládám za zájmy společnosti jako celku. Jedná se o typicky politický proces.“ (David Novitz, *Umění, narativ a lidská povaha*, 2009)

Lumír Nykl